

عنوان مقاله:

اختصاصات زمین شناسی بادهای 120 روزه، منبع پایان ناپذیر انرژی پاک در دشت سیستان- جنوب شرق ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

بهروز صاحب زاده - عضو هیات علمی دانشگاه فرهنگیان پردیس شهید مطهری زاهدان

ایمان جاهد - مدیریت نیروگاه برق زاهدان

خلاصه مقاله:

سیستان در جنوب شرق ایران، سرزمین بیابانی وسیع و تقریباً همواری است که با ساختار کلان زمین شناسی فروافتاده ی خود، در محاصره ی فروافتادگی وسیع لوت در ایران، در غرب و برآمدگی هندوکش در افغانستان، در شرق، در مسیر فعل و انفعالات جوی میان کانون های نسبی پرفشار در شمال شرق کشور که به درون کویرلوت کشیده می شوند و کانون های نسبی کم فشار در جنوب-شرق که به درون کشور افغانستان کشیده می شوند، قرارگرفته، از این رواین دشت از نظر جریان-های هوا در منطقه ای فعال قرارداشته، بادهای شدید و متعدد محلی دیگر، به دلیل این ساختار، به طور تقریباً دائم در منطقه ی سیستان وزیده، انرژی حرکتی بسیار زیادی را با عبور از دشت سیستان، باخود، به سمت سرزمین های افغانستان حمل نموده، و بادهای 120 روزه را به وجود آورده، در بین بادهای محلی ایران، بادهای 120 روزه سیستان شهرتی خاص دارند که فراتر از بخش شرقی سرزمین ایران در منطقه ی سیستان، برای مدت طولانی از سال وزش می یابند. مطالعه ی همه جانبه ی این منبع پایان ناپذیر و پاک انرژی حرکتی و اقدام در جهت بهره برداری اقتصادی ازاین ویژگی زمین ساختی در جنوب شرق ایران برای به دام انداختن انرژی حرکتی بادهای 120 روزه با جهت غالب شمال- شمال غرب، جنوب شرق در این منطقه و استفاده ی اقتصادی از آن، یکی از نتایج ارزشمند مطالعات زمین شناسی در این منطقه می باشد.

کلمات کلیدی:

دشت بیابانی سیستان، بادهای 120 روزه، خاستگاه زمین شناسی، انرژی پایان ناپذیر، انرژی پاک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/147949>

